

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE
ZAGREB
Frankopanska 1

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	28.12.2018. 7:54:25		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/15	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	apla	0	

slobni broj: UsII-16/18-6

d2193822

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i mr. sc. Mirjane Juričić, članica vijeća te više sudske savjetnice, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa opunomoćenica protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Šestanovac, Šestanovac, Dr. Franje Tuđman 75, zastupanog po opunomoćeniku, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i određivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 8. studenoga 2018.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/258, urbroj: 376-10-17-22 od 18. prosinca 2017.

II. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na česticama poblize navedenima u izreci toga rješenja (k.o. Katuni, k.o. Žeževica, k.o. Grabovac, k.o. Kreševo i k.o. Opanci), koje su u vlasništvu zainteresirane osobe – Općine Šestanovac (točka I. izreke). Točkom II. izreke tog rješenja utvrđeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. izreke čine poblize opisana trasa elektroničkih komunikacijskih vodova, a točkom III. izreke rješenja je utvrđena visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. izreke u iznosu od 206.426,41 kn godišnje, koju je tužitelj dužan plaćati zainteresiranoj osobi, počevši od 7. srpnja 2016.

Protiv navedenog rješenja tuženika tužitelj je podnio tužbu zbog svih zakonom propisanih razloga, odnosno zbog bitne povrede pravila sudskog postupka; pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Nastavno u tužbi poblize opisuje kronologiju događaja i postupanje tuženika u postupku po zahtjevu zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI). Navodi da je zainteresirana osoba zahtjev podnijela kao vlasnik i korisnik nekretnina na kojima je

izgrađena EKI, a tuženik je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, donio osporeno rješenje. Tužitelj prije svega prigovara tome da je u konkretnom slučaju primijenjen Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 95/17. – dalje: Pravilnik/17.) koji nije bio na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka, već je stupio na snagu u tijeku upravnog postupka (30. rujna 2017.). Stoga tužitelj smatra da je tuženik, primijenivši izmijenjenu materijalno-pravnu odredbu članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta prema kojoj se naknada utvrđuje za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, a koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka, pogrešno primijenio materijalno pravo.

Nadalje dodaje da je osporeno rješenje protivno članku 28. stavku 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK). Tom zakonskom odredbom je, između ostalog, propisano da je infrastrukturni operator obvezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta, a mišljenje tužitelja je da je tuženik zainteresiranu osobu pogrešno proglasio vlasnikom i upraviteljem svih navedenih čestica, a time i ovlaštenikom naknade za pravo puta. To stoga jer u odnosu na sve navedene nekretnine nije nedvojbeno utvrđeno da su bile u vlasništvu zainteresirane osobe u tijeku cijelog razdoblja za koje joj je priznata naknada, a premda su dostavljeni zemljišno-knjižni izvatici, to ujedno ne znači da je zemljišno-knjižno stanje bilo istovjetno u vrijeme pokretanja postupka, s onim u vrijeme donošenja osporenog rješenja. Stoga tužitelj smatra da je za pravilno utvrđivanje činjeničnog stanja bilo potrebno izvršiti uvid u povijesne zemljišno-knjižne izvratke, tim više jer je rješenje tuženika utemeljeno na zemljišno-knjižnim izvaticima koji u vrijeme donošenja rješenja ne daju podatke o pravom vlasničko-pravnom statusu navedenih nekretnina.

Dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da nije bilo zakonske osnove da tuženik zainteresiranoj osobi prizna pravo puta na nerazvrstanim cestama, jer se u skladu s odredbama Zakona o cestama, na takvim nekretninama može isključivo osnovati pravo služnosti ili pravo građenja, dakle ne i druga prava.

Konačno tužitelj tvrdi da je za određivanje obveze plaćanja naknade nužno u postupku nedvojbeno utvrditi dan zaprimanja urednog zahtjeva zainteresirane osobe u smislu članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, a koja činjenica smatra u konkretnom slučaju nije nedvojbeno utvrđena, a u skladu s mišljenjem tužitelja uredan zahtjev zainteresiranog u ovom postupku i nadalje ne postoji, jer u skladu s člankom 5. stavkom 2. Pravilnika/17., zahtjev već na početku mora sadržavati podatke o podnositelju zahtjeva, operatoru za kojeg se pretpostavlja da je infrastrukturni operator i o nekretninama i/ili području za koje se zahtjev podnosi, što smatra predmetni zahtjev nije sadržavao.

Iz navedenih razloga predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji i poništi rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom navodi da je pravilno primijenjen članak 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.) pri čemu se poziva na sudsku praksu već izraženu u nizu presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, u kojima je zauzeto pravno stajalište u vezi s primjenom navedenog materijalnog prava, te je izražen stav da se na sve započete postupke trebaju primijeniti odredbe novog Pravilnika/17. Nadalje, tuženik ističe da je u provedenom postupku pravilno i potpuno utvrđeno i činjenično stanje i to temeljem dokaza koje je upravo tužitelj dostavio spisu predmeta (geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, za trase kabela kanalizacije, trase kabela u zemlji bez kabela kanalizacije i trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području podnositelja zahtjeva, uključujući i izvratke iz zemljišnih knjiga te cjelokupan elaborat za pravo puta, koje činjenice je potvrdio i podnositelj zahtjeva te

je tijekom postupka utvrđeno da se ti podaci potpuno podudaraju s podacima o česticama koje je tužitelj naznačio da su u vlasništvu podnositelja zahtjeva.

Također da niti podnositelj zahtjeva, a niti tužitelj tijekom postupka nisu doveli u pitanje utvrđeno stanje vlasništva na predmetnim česticama, niti su dostavili bilo kakve dokaze iz kojih bi bile vidljive određene promjene, pa je osporeno rješenje upravo donešeno na temelju postojećih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja u postupku.

Dodaje također da se tužitelj tijekom trajanja postupka, pa i prije podnošenja zahtjeva, koristio nekretninama koje su predmet ovog postupka i na njima ostvaruje pravo puta bez plaćanja naknade, a u odnosu na prigovor tužitelja u svezi nekretnina koje imaju status nerazvrstanih cesta, te koje su ex lege postale vlasništvo podnositelja zahtjeva u smislu odredaba Zakona o cestama („Narodne novine“ 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.) na kojima se upis prava vlasništva provodi po službenoj dužnosti, dodaje da je na temelju zemljišno-knjižnih izvadaka kao i drugih podataka utvrđeno koje sve čestice su u statusu nerazvrstanih cesta na administrativnom području podnositelja zahtjev, na kojima je podnositelj zahtjeva vlasnik ex lege, neovisno o postojećim zemljišno-knjižnim upisima. U prilog takvom zaključku se tuženik poziva na već izraženu sudsku praksu u presudi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-8/17 od 22. studenoga 2017. Također dodaje da je navod tužitelja da nije pravilno utvrdio točan dan zaprimanja urednog zahtjeva u smislu članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, samo paušalan, ali neutemeljen niti argumentiran, pa iz naprijed navedenih razloga predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba Općina Šestanovac u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da se u cijelosti protivi tužbi, tužbenom zahtjevu i činjenicama navedenim u tom zahtjevu. Obrazlaže nadalje zbog čega smatra netočnim navod da nije pravilno utvrđen dan zaprimanja zahtjeva te da tužitelj neistinito i paušalno u tužbi navodi kako je tuženik neosnovano priznao pravo vlasništva i upravljanja zainteresiranoj osobi, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta za niz nekretnina, prethodno pogrešno utvrdivši da su te nekretnine na kojima se nalazi EKI u vlasništvu zainteresirane. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visini naknade za pravo puta. Iz navedene odredbe slijedi kako je zahtjev ovlašten podnijeti upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine što znači da činjenice u pogledu vlasništva nekretnine (odnosno upravitelja općeg dobra) u upravnom postupku moraju biti pravilno i potpuno utvrđene jer su odlučne za pravilnu primjenu navedene odredbe kao mjerodavnog materijalnog prava.

Ovaj Sud ne nalazi osnovanim prigovor tužitelja da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer nije nedvojbeno utvrdio da je zainteresirana osoba na dan podnošenja zahtjeva bila vlasnikom svih nekretnina. U odnosu na nekretnine na koje se tužitelj poziva u tužbi valja istaknuti da se tuženik osnovano poziva na odredbe Zakona o cestama („Narodne novine“ 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.) kojim je u odredbi članka 101. stavka 1. propisano da je nerazvrstana cesta javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi.

Dakle, prema odredbama Zakona o cestama nerazvrstane ceste su ex lege postale vlasništvo jedinice lokalne samouprave pri čemu je upis u zemljišne knjige deklaratorne naravi. U odnosu na takve nekretnine, a imajući na umu da se sukladno odredbama članka

131., 132. i 133. Zakona o cestama upisi vlasništva provode po službenoj dužnosti to što je naknadno izvršen upis u zemljišne knjige, sukladno naprijed navedenoj odredbi Zakona o cestama, nije od utjecaja na rješenje ove upravne stvari. Istovjetno shvaćanje je već izraženo u nizu odluka ovog Suda.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe koji je zaprimljen dana 7. srpnja 2016., odnosno u vrijeme kada još nije bio na snazi novi Pravilnik/17. Međutim, prema već izraženoj sudskoj praksi u odlukama ovog Suda, a s obzirom na prijelaznu odredbu članka 9. stavka 2. Pravilnika/17., koja propisuje da će se postupci započeti po ranijem Pravilniku dovršiti po odredbama novog Pravilnika, u ovom postupku je trebalo primijeniti odredbe Pravilnika/17.

Odredba članka 40. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09. – dalje: ZUP) na koju se tužitelj poziva određuje trenutak u kojem se postupak smatra pokrenutim (a koji je vezan uz urednost zahtjeva), dok je pokretanje postupka na zahtjev stranke regulirano odredbom članka 41. ZUP-a. Ovaj Sud je već izrazio stajalište da se urednost zahtjeva treba procijeniti u odnosu na propise mjerodavne za konkretan slučaj, no to nužno ne znači da uz zahtjev moraju biti priloženi svi dokazi potrebni za rješavanje upravne stvari nego je daljnje dokaze moguće pribaviti i u tijeku upravnog postupka pa se u vezi s tim upućuje na odredbu članka 47. stavak 2., 3. i 4. ZUP-a.

Slijedom naprijed navedenog ovaj Sud ocjenjuje da tužbeni navodi nisu osnovani, pa je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) presudio kao u točki I. izreke ove presude.

Odluka o objavi presude (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 8. studenoga 2018.

Predsjednica vijeća:

Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlašten službenik

